

KÖRSBÄRSTOMATEN

Ett trettiotal middagsgäster hade samlats för att inviga det restaurerade slottet – vackert beläget intill Strolången, en vidsträckt sjö i Östergötlands inland – för att begå den taffel, man inbjudits till av slottsherren och slottsfrun von Knott.

En av de inbjudna gästerna var Sebastian Conrad.

Hans vänner kallade honom enbart Conrad. Han var börsmäklare, anställd vid en av bankerna i "Big Five" och med vurm för snabba bilar.

Han var beundrad och avundad ägare till en röd Mase-rati Spyder – cabriolet, specialversion – 405 hk; i ögon-blicket uppställd i parkeringsläge; med suffletten nedfäld denna dag; beroende på det vackra vädret – kunde antas: Hans bästa vänner menade att det var av skrytsamhet.

Bilen hade han kört fram, väl synlig framför slottet på en ledig plats, mellan en svart Bentley Continental Park Ward och en RR Silver-Cloud. Han hade flyktigt noterat en Humber Hawk – parkerad litet i skymundan, bakom den ena slottsflygeln – liksom litet vid sidan om – möjligen beroende på ägarens skamsenhet över motorns ynkliga sjuttiofem hästkrafter; kärran var i gengäld upphottad med en CD-skytt, minnande om ägarens betydenhet en gång i en grå forntid. Den var monterad väl synlig på stötfångaren, intill ett fäste för den vimpel man stoltserat med, när det begav sig.

Man hade satt sig ned vid matbordet efter invigningstalet och den drink som serverats i det yttre mottagnings-rummet; serveringspersonalen hade burit in allt det goda, som nu skulle avnjutas. Man hade skålat, man hade sorlat och man hade bjudits till bords av slottsfrun, klädd i en enkel, men stilfull kreation, för att inte förklena de kvinnliga gästernas vackra klänningar. Hon bar inte heller några av sina vackra smycken, för att inte konkurrera med damernas glitter.

Sebastian hade fört sin bordsdam Lise-Lott – en charmerande och vacker kvinna, dotter till den äldsta bank-direktören – till bordet, och mellan förrätten och huvud-rätten hade han talat om hur det var förr i tiden, vid de påkostade, stora middagar han deltagit i och då det, bakom varje gäst, kunde stå en betjänt uppsträckt och i livré samt behandskad i vitt. Denne betjänts uppgift var att kontrol-lera, att gästen framför honom försågs med tillbehör, allt efter de önskemål gästen redovisade genom att lägga sina bestick på ett visst sätt på tallriken.

"En gång la jag gaffeln så här", sa Sebastian, och lade gaffeln utmed tallrikens överkant; "Det var på en bättre restaurang i Paris", ljög han. "Då kom en servitör omgående in med morötter."

Lise-Lott skrattade, såg honom i ögonen – log och sa: "Nu har du fått morötter utan att lägga gaffeln så där."

Sebastian släppte hennes ögon fria och såg ner på sin tallrik – där låg mycket riktigt några kokta morötter, delade på längden. Betjänten hade sett hur Sebastian setat och viftat med gaffeln och med ett tecken till betjäningen, hade någon serverat morötter.

Nu bars varmrätten, och serverades snabbt, men utan att avkall gjordes på finess.

Med en, som Sebastian upplevde det, elegant handrö-relse, stötte han sin gaffels klor i en vackert röd körsbärs-tomat bara för att finna, att tomaten flydde tvärs över tall-riken och gömde sig bakom ett salladsblad. Ett nytt anfall med gaffeln fick tomaten att rulla runt tallrikskanten som om det var en roulett den spelades på.

Taktiskt, och i preventivt syfte, höll han nu en brödskiva på sidan om den obstruerande, och skickade gaffelns klor mycket snabbt och mycket precist mot den glansiga, röda, sfäriskt utformade ytan, varvid körs-bärstomaten lämnade tallriken i någon form av undanflykt, beskrev en vacker båge tvärs över supébordet, liksom häng-de i luften ett ögonblick – för att

slutligen landa innanför dekolletaget på den kvinna som under hela måltiden, så långt den nu passerat, stulit hans blickar – som mjukt vilat i den förföriskt skuggade springan mellan hennes behag.

Med en snabb sträckning på sina vältränade ben-muskler, och med sin överkropp framskjuten över bordet, fiskade han upp körsbärstomaten ur kvinnans djupa dekol-letage, samtidigt som han förlorade sig i hennes vackra ögon – men, kunde inte hålla balansen i detta, något ansträngda läge, utan hamnade med hakan och skjort-bröstit före i soppskålen. Med en spänstig armhävning och ett avslutande frånskjut, kunde han inta en upprest ställning, och torka sig om läpparna och hakan med den fräscha servett, en betjänt, iförd vita handskar, påpassligt sträckte honom från en plats bakom hans stol. Med ett blygt leende bugade Sebastian sig till höger och till vänster mot de övriga bordsgästerna, återtog sin plats vid bordet, och kunde nu, med böjt huvud och blicken stelt inriktad på de vackra besticken, framför sig på bordet, samtidigt uppfatta hur soppan långsamt spred sig nerför frackbröstit.

Han kände hur den fortsatte ner innanför byxlinningen; han kunde också känna värmen från den varma anrättningen, när den gled ner mellan hans lår.

Soppan fortsatte sakta ner och ut över stolstyget under byxbaken.

När han, genom att luta sig litet framåt och samtidigt göra liksom en ansats till att resa sig upp, märkte han att byxorna klibbat fast vid stolssitsens blanka tyg, varför han omgående satte sig ner igen. Han gjorde om försöket några gånger, men märkte nu hur det, i en ny utvecklingsfas, uppstod luft mellan hans bak och byxtyget, när stolen samtidigt envisades med att vilja följa med upp.

Varje gång han satte sig ned, uppstod ett ljud, snarlikt det, som uppstår när man klämmer ut luften mellan fuktiga handflator. I detta nu pressades luften upp mellan hans skinkor och lår, vid varje försök han gjorde att resa sig upp, och detta ljud fick bordsgästerna, inte bara intill honom utan också vid borden intill, att sträcka på sina nackar för att lokalisera ljudet, och framför allt bordsdamerna, att extatiskt knipa ihop läpparna, spänna näsvingarna, luta sig framåt för att se bättre, bland alla andra framsträckta huvuden, kväva skrattsalvorna som hotade att tränga sig fram mellan deras läppar och se på honom, bakom de servetter de gömde sig, i väntan på nästa tjiiiip-ljud. För att inte missa några av de ljud Sebastian Conrad framkallade, höll de sina munnar öppna, för att komplettera hörsel-upplevelserna – det påminde honom i ögonblicket om de barn han sett, där de, hängande vid sina mödrars händer i olika sammanhang, lyssnat, med förvånade anletsdrag, till de slippriga historier de inte velat missa en enda bokstav av, men där de inte fattat ett dyft av innehållet.

Många, i den närmsta kretsen vid bordet, som också drabbats av soppan, när den, likt en lavaström, spritt sig ut över bordduken och glidit ner i deras knän, lämnade taffeln tillfälligt och med lätt förvridna drag, för att om möjligt åstadkomma en uppfräschning av festgarnityret.

Lise-Lott, som klarat sig helskinnad undan attacken, stod och talade med en betjänt; kunde Sebastian uppfatta i ögonvrån. Hon vinkade till honom att han skulle komma, och alla tre gjorde så sällskap ut i en bakomliggande loge där betjänten och Sebastian övertog varandras kläder – det vill säga: Sebastian klädde sig i betjäntens frack, och betjänten övergick till att återställa Sebastians kladdiga, till ett godtagbart skick och genom en lagom stor handtryckning.

Övriga middagsgäster låtsades inget se och inget höra vid den påkallade och nödvändiga omklädningsceremonin.

Betjänter och serveringspersonal restaurerade bordet i samband med att efterrätten färdigställdes. Snabbt byttes dukar och tallrikar – andra bestick lades fram; blomster-upsättningar ställdes fram på förutvarande platser; snart nog hade man också burit fram nya, fräscha stolar att sitta på. Illuminerade glasstårtor tog över intresset, när de bars in.

Samtliga gäster beundrade arrangemanget och en susning av överraskning hördes från gästerna, som klappade händerna och log uppskattande åt den fermitet, med vilken personalen arbetade.

Taffeln bröts efter vackra tal, hurrarop och skålar, varefter gästerna samlades i grupper i angränsande rum, där kaffe och konjak intogs under gemytligt samspråk bordsgästerna emellan. Efter några hetsande rumbarytmer i den efter-följande dansen, som världen inbjöd till och orkestern exe-kverade, torkade snart nog kläderna; doften av soppans komposition kunde avnjutas hela aftonen inomhus. Stämningen var hög.

De av gästerna, som tog en tur ut i den vackert illumine-rade trädgården, med dess grusgångar, som slingrade sig utmed gräsytor med vackra träd och buskar, kunde upptäcka att doften från soppan, blandad med doften från den aromatiska eukalyptusen påverkade dem, såsom afrodisiaka påverkar känsliga sinnen. De av gästerna som satt på marmorbänkar intill vackra springbrunnar och statyer intog snart en behagligare ställning *under* och *bakom* marmorbänkarna, på de välansade gräsmattorna, där växtämnen senare återfanns på en del mäns knän. En anlitad wienerorkester underhöll i trädgården och den smäktande musiken skapade en förtrollande musikalisk bakgrund, där tonerna liksom hängde kvar och förgyllde de månbelysta bladverken, där myggorna berusade såg in i det bländande ljuset.

Efter att ha njutit av ett sprakande fyrverkeri, bjöds så samtliga gäster på sen vickning i klosterträdgården intill. Slottsherren presenterade några skådespelare från teatern i den närliggande staden. Dessa sjöng några passande kup-letter, varefter någon också läste några limerickar. Den manlige skådespelaren pekade med handen i en bjudande gest ut mot sjön intill slottet och reciterade:

*LORD NELSON FOR FRAM PÅ BISCAYA
SPANJORERNA SA: "AJA BAJA,
GÖR SÅ DÄR ÄN EN GÅNG
VI SÄGER FY PÅ LÅNG STÅNG
OCH SKICKAR DIG TILL SURABAYA"*

Handklappning och rop på mer – gästerna var i sitt esse, det vill säga: som fisken i vattnet.

"Vet ni om?", sade samme skådespelare, "att i sådana här slottsparkar kan man skåda Dracula? Jo, minsann, så är det." Muhuhahaha – han skrattade hemskt och visade upp ett tandgarnityr med två bekanta hörntänder.

Hjälp! och: Hu, så hemskt! ... damerna gömde sig hos sina respektive kavaljerer – skrattande.

Skådespelaren lyfte åter handen i en bjudande gest:

*DRACULA HÖLL HOV I TRANSSYLVANSKA BERGEN
MÅNGA AV HANS GÄSTER HADE SVÅRT ATT HÅLLA FÄRGEN
NÄR HAN BLODET AV DEM SÖG
SJÄLVA LIVSANDARNA FLÖG
OCH KYLAN DEN SPRED SIG INTILL MÄRGEN*

Slottsherren, som var på riktigt gott humör, tog tag i sin hustru, böjde henne åt sidan och låtsades hugga tänderna i hennes hals – glada tillrop, jubel och begäran om flera limerickar.

NÄR DRACULA BESÖKTE RYSKA HALVÖN KALLAD KOLA

HAN FANN ATT DAMERNA PÅ HJÄRTEBLOD VAR SNÅLA
HAN VILLE BITA DOM I NACKEN
MEN DÅ VÄNDE DOM PÅ KLACKEN
OCH SADE ATT DOM INTE VAR FRIVOLA

”Hahaha!, hohoho!” – Slottsherren klappade med händerna: ”Nu skall vi ha Champagne! – får vi inte blod, så skall vi ha champagne! – ha ha ha!”

Slottsfrun gav order till betjäningen att bära fram ädla drycker och i ett nafs stod gästerna med glas i händerna, och slottsherren höjde sitt glas och skålade med samtliga.

”Var har vi våra vänner skådespelarna?”, sade han. ”Har ni flera limerickar på lager, så ta fram dom genast!” Han log och skrattade om vart annat – gästerna smittades och det var en sagolik stämning i slottsparken.

Åter lyfte den manlige skådespelaren sin handsbeklädde hand i en teatralisk gest:

DET ÄR INTE ROLIGT SA MANNEN FRÅN THULE
ATT RAMLE OCH SLÅ SIG OCH FÅ EN SÅN BULE
HAN VÄNDE PÅ KLACKEN
DROG FÖR ANORAKEN
MED TVÅ KNÖL PÅ HALSEN JAG NOG RÄTT SÅ FUL E

”Ja men, den var ju på östgötska ... så roligt, det passar ju här hos oss”, sa slottsfrun och klappade i händerna. ”Har ni mer med er i korgen?”

Gästerna satt ner på stolar, bänkar och balustrader och njöt verkligen av hela tillställningen och det ljuvliga vädret, där koltrasten satt uppe i en grantopp och sjöng ut sin livs-glädje – och för att markera revir. Sjöns yta låg spegelblank i månskenet.

Den kvinnliga skådespelaren sjöng några hänförande, vackra arior med orkestern som bakgrund. Hon var klädd i en sommarlätt vacker kombination som fick alla, i varje fall männen bland gästerna, att njuta av hennes apparition.

Efter denna vackra sång, efter bravorop och klappande av händer, väntade man nu, vända mot ”Dracula”, på nästa limerick.

Den manliga skådespelaren ställde sig upp och bugade sig.

EN GODDAGSPILT MÅLA I SKAGEN
MED PENSELSKAFT I LÄNGSTA LAGEN
NÅR KONTURER HAN DROG
HAN MED KIKARE STOG
TY STAFFLIET FANNS LÅNGT FRAMFÖR MAGEN

”Den var verkligen riktigt bra”, sa Slottsfrun von Knott. ”Den passar min man precis. Jag kan se honom framför mig, där han står i Provence och målar sina tavlor. Därmed inget sagt om hans rondör. Hon klappade bankdirektören, slottsherren, maken litet kärvänligt på magen och log mot honom.

”Finns det något litet maffigare i fataburen?”, undrade slottsherren med en blick på ”Dracula” in spe. ”Skänk i mer champagne, så att vi vågar låna våra öron till hetare saker!” Skådespelaren bugade sig åter, höll ut handen och recite-rade:

EN HÄXA SPRANG NAKEN PÅ TORGET I SKARA
KOM HIT LILLA VÄN, JAG SKALL TA DIG TILL VARA
SA KONFIRMANDPRÄSTEN
BLOTT KLÄDD UTI VÄSTEN
FÖR OSKULDENS BARN DU NOG UTGÖR EN FARA

”Hi-hi!”, skrattade slottsfrun och höjde sitt glas, ”jag har faktiskt gått fram för

konfirmandprästen i Skara, men inte visste jag att han var sån – mycket skall man höra innan öronen ramlar av hi-hi!” – hon tog en klunk ur glaset och svajade litet.

”Har du mer om konfirmander i din fatatur?”, undrade Slottsherren, som utan att han märkte det själv, hade lagt bort titlarna med skådespelaren, som blev förvånad, men låtsades om inget.

”Ja, vi kan väl gå litet utomlands och se vad vi kan hitta. Vi går österut.” Han bugade sig.

*KONFIRMANDERNA MAN TALAR OM I BUDAPEST
ÄR UNGA, HETA FLICKOR SÅ DET ÄR NOG BÄST
ATT FÖR KYRKANS HEDER
FÖRSAMLINGEN BEDER
SIN HERRE PRESENTERA EN AVKÖNAD PRÄST*

”Det här blir bara roligare och roligare. Finns det mer att hitta österut eller ska man leta västerut – exempelvis i Norge eller England?” Slottsherren hade ställt sig bredvid den manlige skådespelaren och väntade, frågande, på flera godbitar.

”Jo, visst finns det mer österut. Jag skall se vad jag kan hitta där, innan vi går västerut.” Skådespelaren låtsas söka i sitt minne med pekfingret mot tinningen.

Han bugar sig åter och håller ut handen teatraliskt, så som han brukar återge en scen ur Hamlet. Han känner, att nu har han publiken i sin hand, på ett sätt han aldrig upplevt på en inomhusscen – han njuter.

*EN VÅGHALSIG TJEJ UTI KINA
RED PÅ EN GAMMALDAGS MINA
DEN I HAVET HON FANN
NÄR TROTYLEN FÖRBRANN
PASSERADE HON VILHELMINA*

”Ja men, så spännande, då kommer hon ju att passera häröver vårt slott om vi har tur.” – Slottsfrun ser upphetsat på Lise-Lott. ”Och vi som har släkt däruppe i Norrland – om man skulle ta och ringa dom och förvarna.”

”Nu vill vi bjuda på en limerick till från öster, sedan tar vi några på västfronten, så som det önskades”, sa skådespelaren som också hade fått påfyllning i sitt glas.

Han bugade sig åter, svepte kappans ena del bakom sig med vänster hand, som han sedan placerade vid höften, höll ut den andra handen, med handflatan uppåt, som om han hämtade kraft från månen:

*EN KULI DROG I SIG I LAOS
EN RÖK, MEN DET VAR INGET BRA OS
HAN HADE FÖR VANA
ATT UPPNÅ NIRVANA
NU BLEV DET I HJÄRNAN MEST KAOS*

”Ja, vad är det jag alltid sagt? – man skall inte ägna sig åt sådana där tvivelaktiga nöjen – det kan bara sluta på ett sätt. Nej ädla varor skall det vara, öppna mera champagne – nu skall vi västerut och skåda.” Slottsherren såg riktigt livad ut.

Den kvinnliga skådespelaren gjorde en hovnigning och höll ut kjolen. Slottsfrun spärrade upp ögonen; öronen viftade på samtliga, vad skulle nu komma?

*GLADA KAVALJERER PÅ BORDELLER I MARSEILLE
NJUTER KARAMELLER OFTAST BJUDNA VAR FÖR SIG*

*MED ETT SINNE FÖR DET ABSOLUTA, EKIVOKA
VILL DOM GÄRNA OGENERAT FÖRESPRÅKA
ABSTRAKTIONER, MEN DET ÄR NOG INGENTING FÖR MIG*

”Det må jag säga”, sa Slottsherren. Här talar plötsligt en blyg viol ut hjärtat på ett sätt som man väl aldrig kunde ana. Vad finns det mer att hämta hos en så vacker och intelligent kvinna?”

Den kvinnliga skådespelaren neg graciöst och höll ut sin hand, så som hennes medspelare gjort tidigare – man nu kunde man, med litet fantasi, ana en skalle i hennes hand, den skalle som hållits så många gånger, samtidigt, som den dramatiska repliken ”Vara eller icke vara?”, hade lämnat hennes läppar.

*EN KILLE FRÅN GLASGOW SOM VAR MYCKET TÖRSTI
FICK EJ NOG UTAV VATTEN HAN FANN MYCKET TRÖST I
HAN LÄRT SIG I SCHENGEN
ATT ÄLSKA BASSÄNGEN
OCH DÄRFÖR HAN ALLTID VAR FÖRST I*

Applåder och visslingar – gästerna var nu helt i uppror, glädjeyttringarna ville aldrig ta slut. Slottsherren ställde sig uppe på balustraden stöttad av två betjänter.

”Mitt förslag är att vi avslutar aftonen med ett dopp i sjön. Klädgalgar kommer att delas ut, så att ni kan hänga upp era kläder och ge dem till betjäningen, som placerar dem inomhus, till dess ni kommer tillbaka upp efter badet. Bad-lakan kommer att finnas utlagda vid bryggan. Om en halv-timme ses vi åter här uppe och då serveras en nattsmörgås, så att ni slipper lägga er hungriga. Sist i är en badkruka!

Det blev en dag och en afton att minnas.

Copyright © Toivo Molin